

Martin Crimp

VENKOV

Přeložila Jitka Sloupová, 2002

*****

Text je autorským dílem, které podléhá ochraně podle autorského zákona.

Užití tohoto díla je možné pouze formou dramaturgického studia pro potřeby inscenace díla.

Jakékoliv jiné užití, zejména rozmnožování nebo poskytování třetím osobám, podléhá sankcím dle § 152 trestního zákoníku.

V případě zájmu o provozování nebo jiné užití díla se zavazujete požádat o zprostředkování autorských práv k divadelnímu provozování díla Aura-Pont s.r.o.

*****

Aura - Pont s.r.o.

Radlická 99, 150 00 Praha 5

IČ: 00174866, DIČ: CZ00174866

tel.: 251 554 938, 251 553 992, fax: 251 550 207

<http://www.aura-pont.cz>

*****

Osoby:

Corina, 40

Richard, 40

Rebeka, 25

Corina a Richard jsou z Londýna.
Rebeka je Američanka.

Čas:

současnost

Místo:

Venkov

Konečná verze, červen 2000

Interiér. Večer.

Velký pokoj, dřevěné židle, starý stůl.

Richard a Corina.

- Co to děláš?
- Vystřihuju.
- Co vystřihuješ?
- Nevím... Něco vyrábím. Proč se na mě tak díváš?
- Normálně nevystřihuješ. Normálně nic nevyrábíš. Co vyrábíš?
- Jen jsem si řekla, že vystřihnu pár obrázků a rozvěsím je kolem postýlky. Budou podněcovat fantazii.
- Jsou veselé?
- Některé jsou.

Corina vystřihuje.

Jiné jsou prostě jenom obrázky.

- To je dobrý nápad.
- Ty myslíš, že je to dobrý nápad? Já si tím nejsem jistá.
- Máš dost světla?
- Světla mám dost. Díky.

Corina vystřihuje.

Už spí? Ta... osoba. Kdy se probudí?

- Nekaž si oči.
- Je živá?
- Ovšemže je živá. Co je tohle za / otázku?
- No, to já totiž nemůžu vědět. Nevím, jestli je živá.
- Ovšemže je živá. Spí.
- Dals jí něco?
- Co jako?
- Aby byla povolnější.
- Ne povolnější, aby byla lepší.
- Ne povolnější, ale lepší. Je v tom nějaký rozdíl?

- Ne.

Oba slabý smích.

- Proč jsi ji sem vlastně bral? Proč jsi ji sem vůbec bral?
- Je to moje práce.
- Co? Brát ji k nám. Uprostřed noci?
- Ano.
- Vážně?
- Ano.
- Tvoje práce? To je tvoje práce, brát k nám domů uprostřed noci cizí ženskou?
- Tak to aspoň chápu.
- A co dělala?
- Říkal jsem ti, co dělala.

Pauza.

Dáš si něco k pití?

- Když tam ležela.
- Ano. Dáš si?
- Když ležela na té cestě.
- Ležela vedle ní.
- Co? Ona se válela? Válela se vedle ní?
- **(pokrčí rameny)** Jak myslíš.
- Takže mejdan.
- Co?
- Byla na mejdanu.
- Nemám ponětí. Byla mimo.
- Co? Úplně mimo? Co to bylo za večírek? Ještě že není moje.
- Tvoje co?
- Moje dítě. Ještě že to není moje dítě.
- To není dítě.

- Někdo ji stejně musí milovat.
- Proč?
- Někdo určitě.

Richard chce odejít.

Nechci alkohol.

- Donesu ti vodu.

**Richard odejde.
Corina vystříhuje.**

- Volal jsi Morrisovi?
- **(za scénou)** Cože?
- Volals Morrisovi? Neměl by to vědět?
- **(za scénou)** Morris?
- Neměl bys ho informovat?
- **(za scénou)** Určitě spí.
- Ty si myslíš, že spí?
- **(za scénou)** Cože?

Richard se vrátí se sklenicí vody.

Cože?

- Neumím si představit Morrise, jak spí. **(Vezme si vodu.)** Díky. Představuju si ho... nějak ve střehu. Pořád ve střehu.

Corina upíjí ze sklenky.

- Ty myslíš, že bych mu měl zavolat?
- Já jenom, že vypadáš tak nezaujatě.
- No, je to moje práce.
- Tvoje práce je být nezaujatý?
- Moje práce je tak vypadat.
- Ochutnej to.
- Co?
- Ochutnej to.

Richard se napije.

- Já nic necítím.
- Ale má to nějakou příchut'.
- Jakou?
- Něco jako... Já nevím... čistota. Myslíš, že je to neškodný?
- Je to prostě voda. Sklenice vody.
- Ale nemělo by v ní něco být?
- Je to jen sklenice vody.
- Vždyť to říkám.
- Je to voda – čistá voda – takže asi má nějakou chuť.
- Takže ji cítíš?
- Necítím nic. Žádnou chuť nemá. Nechutná to nijak. Ale možná, že právě ta nijaká chuť je to, co člověk cítí.
- Takže ji necítíš?
- Ne, necítím. Je mi líto.
- Vypij to.
- Ty nechceš?
- Ne, vypij to.

Richard vypije celou sklenici.

Pauza.

Corina se rozesměje.

- Co je?
- Ten tvůj výraz.
- Jaký výraz?
- Když jsi přijel. Ten tvůj výraz, když ses tu s ní objevil v náručí.
- Aha? Co jsem dělal?
- Usmíval ses.
- A čemu?
- No právě: stál jsi tam s tou holkou v náručí a usmíval ses. A já si řekla: vida, tak on ztratil humor. Konečně ztratil ten svůj vyhlášený smysl / pro humor.

- Jenže ve skutečnosti ses mýlila.
- Ve skutečnosti jsem se mýlila.
- Ve skutečnosti můj vyhlášený smysl pro humor přežil bez úhony.
- Ve skutečnosti tvůj vyhlášený smysl pro humor rozhodně – no jistě – přežil / bez úhony.
- Protože podle mě bys mi to měla říct. Myslím, že bys mi měla říct, jestli cítíš, že jsem udělal něco špatného.
- Ale ne - cos udělal...
- Díky.
- Cos udělal... špatného? Nic. Jistěže nic.
- Díky. / To jsem rád.
- Cos udělal, je... Udělal jsi přesně to, co by byl udělal každý.
- Nemůžeš nechat lidi jen tak.
- No, to je pravda.
- Nebo snad ano?
- Kdepak, to nemůžeš, ne. Jasně, že ne.
- Nejsme ve městě.
- Já vím.
- Nejsme ve městě. Nemůžeš prostě...
- Víím, že nemůžeš.

Pauza.

Takže tam nebyla kabelka?

- Cože?
- Kabelka. Ruksáček. Neměla něco jako...
- Ruksáček?
- Ano. Ruksáček. Kabelku. Cokoli. Netvař se tak / hloupě.
- Proč říkáš: „ruksáček“?
- Proč to říkám?
- To se běžně neříká.

- Nevíš, co to je?
- Jistěže vím, co to je.
- No a měla?
- Cože? Prosím?
- Měla ji.
- Jestli měla kabelku?
- Měla?
- Já...
- Ty to nevíš jistě.
- Ne.
- Ty ses...
- Ne.
- Ty ses nedíval.
- Ne. Po kabelce? Ne. Proč
- „Proč?“
- Ano.
- Ty nevíš?

Pauza.

- Ty nevíš? Protože, kdyby tam nějaká kabelka byla...
- Já vím.
- Kdyby tam nějaká kabelka byla...
- Jistě – jenže už byla skoro tma...
- ... mohli bychom se do kabelky podívat– že – a všechno by se možná / zjednodušilo. Nebyli bychom...
- Říkal jsem ti: byla skoro tma. Hlavní bylo dostat ji z té silnice někam do bezpečí. Ta kabelka nebyla – ano, všechno by se tím zjednodušilo – ale ta kabelka, to si umíš jistě představit, pro mě v té chvíli nebyla zrovna prioritou.
- Kabelka.
- Cože?

- Takže tam byla.
- Já nevím, jestli tam byla.
- Jestli tam byla, měl by ses tam vrátit. Měl by ses vrátit a podívat se po ní.
- Chceš, abych se vrátil a podíval se po ní? Jestli chceš, abych se vrátil a podíval se po ní, já se vrátím a podívám se po ní.
- Ne, nechci, aby ses vrátil a podíval se po ní, chci, abys mě políbil.
- Nechci tě líbat. Už jsem tě políbil.
- Tak mě polib ještě jednou.
- Já tě nechci líbat ještě jednou.
- Proč? Ty mě nemiluješ?

Pauza.

- Cože?
- Nemusíš se tvářit tak hloupě. Řekla jsem: Ty mě/ nemiluješ?
- Nechci tě líbat. Připadám si špinavý.
- Vypadáš čistě.
- Ale nepřipadám si tak.
- Tak si dej sprchu. Dej si sprchu, a až budeš čistý, vrať se a polib mě.
- Vzbudím děti.
- Nemyslím, že bys tím vzbudil děti.
- Jaký byly?
- Rozkošný.

Pauza.

Vlastně jsem je vzala k Sophii. Nechala jsem je odpoledne u Sophie. Měla jsem celé odpoledne pro sebe. Sophie je tak hodná.

- Doufám, žeš jí něco dala.
- Pokaždé jí něco dám. Dávám jí vždycky až moc. Jako by byla kdovíjak chudá.
- Ale ona je chudá.
- Sophie? To jsem nevěděla.
- Každý ví, že je chudá.

- Ale je tak upravená. A má takový hezký dům. Takový čistý. V kuchyni má kytky. Jak to myslíš: chudá?
- Nemá peníze.
- Vždyť má dům.
- Ten dům je na spadnutí. A není její. Má ho pronajatý.
- To ti nevěřím. Nevěřím, že Sophie je chudá. Určitě ne.
- Víš, jak si dává peníze do hrnečku? Tak všechny peníze co má, jsou vždycky v tom hrnečku.

Pauza.

- No, chceš slyšet, jak jsem s tím svým odpolednem naložila?

Pauza.

Tak já ti řeknu, co jsem dělala.

- Co jsi dělala?
- Vzala jsem jednu tu starou židli a usadila se pod stromem.
- To zní pěkně.
- Byla to krása.

Pauza.

- A pod kterým stromem?
- Pod tím u potoka.
- Pod olší.
- To je olše?
- Ten u potoka? Jo/ to je olše.
- No, ať je to co chce, usadila jsem se pod ním. Seděla jsem tam tak dlouho, až se zadní nohy té židle zabořily do mechu. A já se jen dívala na krajinu. Seděla jsem tam a jen jsem se dívala na krajinu.

Pauza.

- A jaká byla ta krajina?
- Byla krásná. Ta krajina byla překrásná. Kopce se vinuly a mraky se rozestupovaly, jako v nějaké pohádce. Připadala jsem si jako ta holčička v té pohádce. Co je to za holčičku v té pohádce?
- Pasačka.

- Pasačka nebo tak něco. Připadala jsem si – ano, správně – přesně jako nějaká pasačka, akorát že bez oveček, naštěstí. A myslela jsem na tebe, jak s tím svým smyslem pro humor, co ho budeš ještě určitě potřebovat, jezdíš sem tam po těch venkovských cestách a navštěvuješ nemocné a co já vím, a ani ti neumím říct, jak jsem se cítila šťastná, jak dobře mi přitom bylo. A vtom se objevil Morris.
- Co chtěl, Morris?
- No, přesně to jsem mu řekla. Povídám: „Co pro vás můžu udělat, Morry?“ On říká: „Vidím, že se začínáte zabydlovat.“ Já na to: „Ale já už tu bydlím, Morry.“ On povídá: Promiňte, že vyrušuji, hledal jsem Richarda.“ A já řekla: „Obávám se, že Richard tu není. Nejspíš jezdí po návštěvách.“ A Morris řekl: „Ano. Tak to bude.“

Pauza.

- Doufám, žes na něj byla milá.
- Byla jsem na něho neuvěřitelně milá. I když si dřepnul hned vedle mě v těch svých příšerných tvídových pumpkách.
- Panebože, jeho tvídové pumpky.
- Dřepnul si hned vedle mě – ano – a zeptal se, jak si zvykáme.
- Co tím myslel?
- Jenom se zeptal, jak si zvykáme. Město nám nechybí?
- A chybí nám?
- Co? Jestli nám chybí město? No, mně tedy ne. Řekla jsem mu, že za tebe nemůžu mluvit.
- On čekal, že budeš mluvit za mě?
- Nevím, co čekal. Řekl, že jede do hypermarketu pro nějakou barvu a prý: nepotřebujeme náhodou něco?
- Barvu?
- Ano. Nejspíš má podél příjezdové cesty nějaké sloupky a každý rok je natírá.
- To nemá doma žádnou barvu?
- No, to jsem mu taky řekla. Povídám: „To nemáte nějakou barvu doma?“ A on že ne, že prý nemá. Nebo vlastně ano, má. Má doma nějakou barvu – tu barvu, co s ní ty sloupky natíral posledně – jenom neví, kde.

Pauza.

- Takže někdo uklidil plechovku.
- Ne, on myslí, že tu plechovku uklidil sám. Je si skoro jistý, že ji uklidil, ale nepamatuje si kam. Řekla jsem: „To vás musí hrozně deprimovat, Morry.“ Ale představ si, že on na mě začal mluvit v nějakém jiném jazyce. Chvilí mluvil normálně – o té barvě a tak - a hned na to jako kdyby mi recitoval v nějakém cizím jazyce. Povídám: „Co je to,

Morry?“ A musela jsem se začít smát, samozřejmě. On povídá: „To je latinsky. Vergilius.“

- Vergilius.
- No, to jsem taky řekla. Povídám: „Vergilius Morrissi? Připadám si vedle vás tak nevzdělaná.“ O to mu šlo. Abych si připadala hodně nevzdělaná. Jak tam tak dřepěl. A recitoval.
- To určitě ne. Určitě to myslel dobře.
- Vidiš, a já myslím, že ne. Neřekla bych, že to „myslel dobře“. Pořád jsem si říkala: „Proč jsi tady? Co chceš?“
- A co chtěl?
- No, to se mi pořád honilo hlavou. Říkal, že je to o včelách. Že když mě tam tak viděl sedět u potoka, vybavilo se mu to.
- Co se mu vybavilo?
- Ta věc. Ta... báseň.
- Ježíši.
- Jo. A já si prostě pořád musím říkat, co kdyby to byl muž? (**Drobný smích.**) Netvař se tak hloupě. Jen se tak ptám – co kdyby – to nebyla – co kdyby to byl muž, taky by ses zachoval tak... (**pokrčí rameny**) To je všechno.
- Muž.
- Taky by ses byl – ano, muž – taky by ses byl zachoval tak profesionálně?
- „Jestli bych se taky zachoval profesionálně?“
- No, zachoval? Zachoval by ses tak – kdyby to byl...
- Profesionálně?
- Ano. Kdybys místo nějaké křehounké mladé... štíhlounké mladé... opuštěné na / kraji silnice.
- Co tím chceš říct: / profesionálně?
- Kdybys místo téhle... představy, téhle oběti nějaké neznámé, nějaké blíže neurčené... nehody, kdybys místo ní, řekněme, našel nějakého muže, třeba jak se hrabe ven z příkopu, v zasviněnejch šatech ...
- Z žádného příkopu - je mi líto – ale nikdo se z žádného příkopu / nehrabal.
- No dobře – nehrabal, ale byl v bezvědomí. Projíždíš zatáčku a namísto téhle, téhle... osoby je tam chlap zlítej do nemoty, leží tam, pozvracený, pomočený. Vážně bys toho chlapa zvednul a vzal do auta? A dovezl až sem, do vlastního domu, kde spí tvoje děti?

Znovu začne stříhat.

To jsem myslela tím profesionálně.

- Za její pohlaví nemůžu.
- No jistě.
- A navíc: nebyla pozvracená. Ani pomočená.
- Pokud víš.
- Pokud vím.
- A víš?
- Cože?
- Víš to?

Corina se nedopatřením stříhne – saje si palec – dívá se na něho.

- No ano, to je přece moje práce, ne, takové věci vědět. Co sis to udělala?
- Ale nic. Stříhla jsem se.
- Je to hluboký? Nebolí to? Opláchni si to.
- Radši si to vysaju.
- Tak si to vysaj.

Oba se smějí. Richard chce odejít.

- Kam jdeš?
- Jdu si dát tu sprchu.

Richard odejde.

Corina si mačká prst a dívá se na svou krev.

(...nůžky)

II

Táž scéna, o několik minut později.

Corina je sama a k uchu si tiskne malý předmět. Objeví se Richard, zapíná si košili, dívá se na ni. Corina oním předmětem – náramkovými hodinkami – houpá za tenký zlatý náramek a sama pro sebe se usmívá.

- Proč jsi to udělala?
- To jsou její hodinky.
- Já vím, že jsou to její hodinky. Prosím, dej mi je.
- Tobě?
- Ano.

Corina sevře hodinky v pěsti. Oba se usmívají.

- Chtěla jsem se jí dotknout.
- Proč ses jí chtěla dotknout?

- Abych zjistila, jestli nemá horečku.
- A měla?
- Co?
- Horečku.
- Odkryla jsem ji.
- Ty ji nemáš co odkrývat.

Pauza.

Pročs ji odkryla?

- Vlastně jsem byla zvědavá na její ruce. Díval ses jí na ruce?
- Ne, na ruce jsem se jí nedíval.
- Tak na nohy. Díval ses jí do tváře? Díval ses na ní? Ty ses nedíval na žádnou část jejího těla?

Pauza.

Ty nejsi zvědavý?

- Chci, abys mi dala ty hodinky. Chci, abys je přestala svírat. Proč je tak svíráš?
- Já je nesvírám, držím je v ruce.
- Polámeš je.

Pauza.

Napřáhne ruku s hodinkami k němu.

- Jsou krásné. Ukazují měsíční fáze.

Jak se Richard přiblíží a sahá po hodinkách, Corina s nimi ucukne zpět.

- Ale nejdřív mě musíš políbit.
- Už jsem tě líbal.
- Tak mě polib ještě jednou.

Pomalou rozevívá pěst. Richard se přiblíží, vezme hodinky, Corina ho uchopí za ruku, zazvoní telefon.

Nehýbají se.

Nech to.

- Nemůžu to nechat. Ty víš, že nemůžu.

Odtáhne ruku a zvedne telefon.

Ano? Haló?

(Vesele.) Morrisi. (To je Morris.) Ano. Promiň.
Ne, jistěže není pozdě.
Ne, Morrisi, byli jsme jenom, jenom jsme, jenom jsme byli...

- Tady.
- Byli jsme jenom tady. Jenom jsme si užívali -
Tak, tak: ten večer, ten nádherný večer. Viděls to nebe, to úžasné nebe?
No ano, myslel jsem dřív. Bylo to dřív. Teď je tma, jistě – i když, dokážu si představit, dost jasná.
jasná– jako za jasného nebe – s hvězdami.
No, já jí řeknu, určitě jí to řeknu, Morrisi. (Už má tu barvu.)
Neříkej?
Vážně? (uchichtne se)
(Našel tu druhou plechovku, hned jak se vrátil domů.) Takže teď máš dvě, Morrisi.
Povídám: takže / teď máš –
- Řekni mu, ať vypadne.
- (Cože?)
- Řekni mu, ať nás nechá. Řekni mu / ať vypadne.
- No, tam bych ji asi taky nehledal. Poslyš, Morry... co kdybych tě zavolal ráno.
Protože, víš, my...
(Vážně) Hmm, hm, hmm.
No a jak se to –
Hmmm. No a jak se to –
Hmm, hm, hmm.
No a jak se to stalo? (Podej mi něco na psaní.)
Nic, to nic, řek jsem jenom, jak se to stalo, Morrisi? Kdy to bylo?
- Co?
- Promiň. (Tužku. Něco na psaní.) Takže kdy to přesně bylo?

Corina odejde.

Hmm, hmm.
Počkej, zadrž, Morrisi, zadrž na chvíli. Protože skutečnost je taková, že za a) jsem byl zcela odhodlaný na tu návštěvu jet, a za b) ten chlap už stejně, nezávisle na jakékoli návštěvě, umíral. Byl to starej nemocnej chlap, Morrisi. Vždyťs tam byl. Viděls jeho dům. Viděls ho, jak lapá po dechu. Znáš jeho anamnézu. A dovol, abych ti připomněl, že ten chlap byl pěkně mizera.
Problémový? Ten chlap v jednom kuse buzeroval, Morrisi, a ty to dobře víš.

Corina se vrací s tužkou. Přináší také ženskou kabelku – nebo miniaturní baťůžek.

Já tě chápu, já tě naprosto chápu. Jistěže to nevypadá dobře, ale nemusí to hned znamenat, že to „vypadá špatně“. Nemusí to znamenat, že je to špatné. Protože je to prostě něco, Morrisi (díky), prostě něco, něco, co se – naneštěstí – ano – stává.
No ano, měl jsem to v plánu. Samozřejmě. Tu návštěvu jsem zaznamenal.

- Zeptej se ho / na to děvče.
- Tu návštěvu jsem měl v diáři. Plánovanou návštěvu. (Cože?)

- Zeptej se ho na –
- Promiň, Morrissi. (Co?)
- Zeptej se ho na to děvče. Řekni mu, že má bolesti.

Pauza.

No, řekni mu to.

- (Ovšemže žádné bolesti nemá. Spí.) Morrissi? Ne. To nic. Jenom taková malá / domácí –
- Tak proč bere morfium? Proč sebou má / jehly?
- Jenom malá domácí... (prosím tě...) **(gesty ji odhání)** ...Promiň. Ano. Jistě, že tě poslouchám, Morry. To byla jen malá domácí (hergot, sakra) ne, nic, jen jsem se tady zamotal do šňůry, Morrissi. Ten telefon tady je trošku muzeální kousek... člověk na něm musí ty čísla...
Jo, správně: vytáčet prstem. Ale poslyš, Morrissi, předpokládám, že mám tvoji podporu –
Co? Ne, ne, ne, ovšemže ne, ovšemže si nepřipadám, jako bys mě „obviňoval“ **(směje se)**, Já vím, že jenom musíš zjistit – a to taky děláš – a to taky udělal – fakta, příslušná fakta. A pak je prostě oba musíme prezentovat –
Ale ovšem, že od tebe nečekám, že budeš lhát, Morrissi. Nikdo lhát nemusí. To by ani nebylo vhodné. Jde prostě jen o to, seřadit tyhle události do nějakého časového sledu, do nějakého logického časového sledu.
Fajn, proberem to, Morrissi, ještě to ráno probereme. Dobrou noc. **(zavěsí)**
- Co se stalo?
- Nic se nestalo. Kdes to našla?
- Kde jsem to našla?
- Kdes to našla? No ano.
- Našla jsem to ve tvém autě. Pod sedadlem. Evidentně jsi ji přece jen sebral. Ono by ti to ani nebylo podobné, kdybys ji nesebral.
- Hmm.
- **(slabý smích)** Ano.
- Ty ses šla podívat.
- Ano. Jistěže jsem se šla podívat. Podívala jsem se / pod sedadlo.
- Hledala jsi kabelku.
- Ano, hledala jsem kabelku. Nejen, že jsem ji hledala, já ji taky našla. Tady je. **(Opatrně vyprázdní obsah kabelky na zem. Pauza.)** Akorát, že si teď najednou připadám, najednou si připadám – pomoz mi – najednou si připadám ztracená. Nevím, kdo jsi. Nevím, co chceš. Protože já myslela, že jsi přestal. Myslela jsem, že jsi čistej. Ale jestlis přestal, proč má v kabelce jehly? Čí jsou to jehly? Tvoje? Platila ti

za ně? Jak ti platila? (**pauza**) Kdo je to? Máš vůbec tušení? Nejspíš ani nevíš, jak se / jmenuje.

- Vlezla mi do auta, to je všechno.
- Aha.
- Prostě mi vlezla do auta.
- Aha. Prostě ti vlezla do auta.
- Přesně tak.
- A pročpak?
- Proč?
- Ano, proč?
- Chtěla se podívat na nějaký kámen.
- Chtěla vidět kámen. Vlezla ti do auta, aby se podívala na nějaký kámen.
- Ano.
- Jaký kámen?
- Nemám tušení jaký. A teď jí vrať ty věci do kabelky. Nesahej na ně. Není důvod, proč bys ses v nich měla hrabat. Spí. Tak ji nech spát. Ráno se vzbudí. A odjede. (**Pauza. Dokončuje příběh.**) To je vše, co se stalo.
- A co se stalo?
- Tohle. Přesně to se stalo. Nedívej se / tak na mě.
- Myslela jsem, že přestaneš. Myslela jsem, že jsi čistej. Myslela jsem, že to je důvod, proč jsme tady.
- A teď jí vrať ty věci, prosím, zpátky do kabelky.
- Ví to Morris?
- Ovšem, že to neví.
- Odvez ji pryč.
- Jak ji mám / odvézt pryč?
- Vem ji k Morrisovi.
- Jistě. Vzít ji k Morrisovi. „Dobrý večer, Morrisi. Tuhle mladou ženu jsem našel na polní cestě v bezvědomí po tom, co si v mém peugeotu jednu šlehla, a já bych jenom chtěl znát tvůj názor.“ „To je ono, chlapče. Zavez ji do knihovny, ochutnej moji starou whisky a přitom probereme neodvratný konec tvjí kariéry a následný život v hanbě / a chudobě.“

- Na jaké „cestě“?
- Co?
- Na jaké „cestě“? Cos tím chceš říct: „vlezla mi do auta“?
- Vzít ji k Morrisovi. To jistě.
- Co tím chceš říct: „vlezla mi do auta“? Kdy se tam dostala? Je to to, proč sem Morris přišel?
- Proč sem Morris přišel?
- Proč přišel. Proč se mě ptal, kde jsi.
- Podívej: tobě já lhát neumím.
- Už jsi mi lhal. Na polní cestě? Už jsi mi / lhal.
- Snažím se to vysvětlit.
- Na jaké polní cestě?
- Já nevím. Na cestě, na polní cestě, jako polní cesty bývají. Na polní cestě, jaký člověk normálně zná. (tiše) Byla na mapě. Byl to její nápad. Vlezla mi do auta. A já si vyprošuju, abyste mě obviňovali – ty a Morris. No dobře, tak jsem zrušil ty návštěvy, ale ty návštěvy nemají žádný význam
- Proč ti vleza do auta? Já ty lidi znám, zvednou telefon
- Myslela jsem, žeš ji našel u silnice, a je to přece doktor, tenhle doktor, a tak
- ale teď najednou ti leze do auta a jedete po nějaký polní cestě. jim dám recept na něco, co si klidně
- Ona je spoluviník. Ty mi říkáš, že můžou koupit v každý pitomý drogerii.
- ona je spoluviník – nebo co? – že jsi... Bolest na prsou, bolest na prsou. Ovšem,
- Co přesně tím chceš říct, Richarde? No? že ho bolelo na prsou. Tomu chlapovi
- Jaký rozdíl? Jaký rozdíl? Přivést sem bylo osmdesát. Jakej by v tom byl rozdíl?
- tuhle... osobu, zatímco tvoje děti spí. Nechat mě hledat tu kabelku. Dělat si o tebe
- starosti. Plazit se potmě pod sedadlem jako idiot, zatímco ty – co – smýváš ze sebe
- ten pach?
- Prosím tě.
- Smývals ze sebe ten pach, že jo, a teď se mě ptáš, jaký v tom je rozdíl?
- Prosím tě: tohle je k ničemu.
- Vážně? A co je teda k něčemu? Balit holky? Lákat je k sobě do auta? Vozit je / po polních cestách? Co?

Zvoní telefon.

- Nikdo nikoho nelákal. Takhle nemluv. O to tady nejde. Poslouchej / mě.
- A o co teda jde? Pouč mě. Ano.

Ticho.

Telefon zvoní a zvoní.

Richard ho nakonec zvedne.

- Prosím? (**vesele**) Morris.

Corina odejde z pokoje.

Ne, ne. Jsem tady. Rozhodně.

Hmm. Hmmm. Nevnímal jsem to. Jak dlouho to teda zvonilo? My jsme to totiž vůbec nevní... Bez problému, samozřejmě bez problému, jenom... já jenom... předpokládám, že nepřipadá v úvahu, že bys to tentokrát vzal ty, že ne?

Corina se objeví ve dveřích, sleduje ho.

Jo, jo, jo. Uklidni... jasně... jen se uklidni, Morrisi, a dej mi –

Jasně. V pořádku. Promiň. Řekni mi detaily.

Jo... jo... jo... mám to. Řekni jim, že tam budu – no – za dvacet minut.

Tak za patnáct. Patnáct. Udělám, co budu moct, a budu tam za patnáct minut.

Ale já chápu, že je to naléhavé, Morry. Samozřejmě, že to chápu. (**zavěsí**)

Vyjde, okamžitě se vrátí s kufříkem, položí ho na stůl, otevře ho, zkontroluje obsah a zaklapne ho. Pauza.

- A co když se vzbudí?

Pauza.

- Cože?
- A co když se / vzbudí?
- Nevzbudí se. Věř mi.

Rychle odejde. Corina zůstane stát ve dveřích.

(...kámen)

III

Táž scéna, později.

Rebeka sedí na židli a kolem ramen má příkrývku. Corina se dívá, jak mluví.

- Slunce svítilo. Stromy byly zelené, ale každá ta zeleň byla jiná. Teda každý druh měl svou vlastní zeleň.

Pauza.

- A já jsem ten kámen našla. Tu výspu... starého impéria. Nebyl to jen tak nějaký kámen, mělo to opěradla, jako křeslo. A já jsem si na ně položila ruce. Položila jsem si ruce na jeho kamenné ruce. A nastalo něco jako soulad.

Pauza.

- Ach, vážně?
- Ano. Něco jako soulad – co, vás to překvapuje? – soulad mezi rukama: rukama z kamene a rukama z...
- Masa a kostí.
- Cože?
- Z masa a kostí.
- Přesně. Mezi rukama z kamene a – no ano – přesně – mýma rukama z masa a kostí. Takže – jo – dívala jsem se na stromy. Dívám se na stromy. A každý strom je zelený, ale každá zeleň je jiná. A jiný je vlastně každý list. Každý list na každém stromě je jinak zelený. A všechny se chvějí. Teda každý list se chvěje a nejenže se celý ohýbá, on se taky vlní. Ale jen tak lehounce. Zatímco chlad toho kamene se – no – vpíjí se do mě.

Pauza.

Pak se začalo stmívat.

- Já myslela, že bylo světlo.
- Bylo světlo. Samozřejmě. Bylo tam hodně jasu a světla – tolik jasu a světla, že člověk viděl, jak přichází tma.

Pauza.

Pak jsem se probudila a na mně bylo tohle.

- Co na vás bylo?
- Tohle. Tohleto. Byla na mě tahle deka. Myslela jsem, že jsem umřela. Pomyslela jsem si, no dobře, tak tohle je smrt. **(pauza)** Nemáte moje hodinky?
- Cože?
- Moje hodinky. Měla jsem hodinky.
- Vážně?
- Ano. Zlaté hodinky.
- Zlaté hodinky.
- Ano. Na zlatém náramku. Zlaté hodinky na zlatém náramku.

- Jsou na stole.

Rebeka jde ke stolu, přikrývku nechá spadnout. Natáhne si hodinky, zády ke Corině.

- Co se tak díváte?
- Prosím?
- Zíráte na mě.
- Sundali jsme vám je. Říkali jsme si, že byste si je mohla rozbít.
- Hm? Kdo my?
- Můj manžel a já.
- Můj manžel a já? (**slabý smích**)
- Kam jdete?
- Najdu tam někde sklenici vody?
- Ne. Musíte opačně.
- Opačně.
- Ano. Tam tudy.
- Opačně.
- Ano.
- Tudy?

Pauza.

Tudy?

- Ano.
- Díky.
- Musíte tudy.
- Tak děkuju.

Rebeka vyjde.

- Budete si muset rozsvítit.
- Je tu vypínač? Nevidím ho. Jo – fajn – už ho vidím.

Rozsvítí se světlo a slabě pronikne do místnosti. Slyšíme Rebeku, jak pouští vodu. Světlo zhasne. Objeví se ve dveřích se sklenicí vody, napije se.

- Co se stalo s mojí kabelkou? Vysypala se?
- Ano?
- Jak se vysypala?
- Vysypala se ven.
- Vysypala se ven.
- Ano. Ano, obávám se, že ano.
- **(pobaveně)** Co? Nějaká scéna?
- Scéna?
- Co jsem tu vyváděla? Neudělala jsem nějakou scénu? Páni / to je trapas.
- Nic jste neprováděla. Spala jste. Žádná scéna nebyla.
- Ale kabelka...
- Kabelka se vysypala.

Rebeka klidně sbírá své věci a dává je zpátky do kabelky, až na balíček cigaret. Corina ji sleduje.

Není tady.

- Kdo tu není?
- Můj manžel. Není tady.
- Chcete říct, že jste sama?
- Co? Ano. Ne. Ne. Chci říct, že odjel.
- Kam?
- Proč?
- Co? **(krátká pauza)** Co proč?
- Vy se ptáte?
- Kde je?
- Ano.
- Proč se ptám, kde je Richard?
- Ano. Víte, jak se jmenuje.
- Jmenuje se Richard.
- Já vím, že se jmenuje Richard.

- Tak kde je?
- Venku. Někde po obvodu.
- Po obvodu?
- Po obvodu, ano, má tu se svým partnerem obvod.
- Nemáte popelník?
- Cože? Ne. Nemáme. Je mi líto.
- A nemůžu použít něco jiného?
- Použít?
- Použít jako popelník.
- A co myslíte? Nějakou misku?
- Ano, nějakou misku. Nějaký talířek. Nějaký...
- Co nějaký šálek. Kávový šálek.
- Misku, šálek, hrnek na kafe – nebo jenom talíř, prostě obyčejnej / talíř.
- Ne, obávám se, že tu není nic, co by se dalo použít jako popelník. Nemáme nic, co by se dalo použít / jako popelník.
- Ne, máte pravdu, je to odporný. Je to odporný, budit se v noci s jedinou touhou, nojo, panebože, proč člověk okamžitě zatouží po tom, co mu nejvíc škodí? Kafe. Cigareta. Sex. **(slabý smích)** Zkusím krabičku. Šlehnu ten popel rovnou do krabičky.

Učiní tak. Krátká pauza.

- Poslyšte: musím vám / něco říct.
- Myslíte Morrise?
- Prosím?
- Ten jeho partner má být Morris?
- Ano. Proč. Vy Morrise znáte?
- Ne, ale docela ráda bych se s ním seznámila. Zdá se, že je to charakter.
- To ano, to on je, charakter.
- Nesnášíte ho?
- Cože?
- Že Morrise nesnášíte.

- **(slabý smích)** Je to tak / vidět?
- Že nesnášíte Morrise? Je to jasný / jak facka. Ano.
- Opravdu je to tak vidět?
- No ano. Vy toho člověka nesnášíte.

Obě se smějí.

Proč Morrise nesnášíte?

- Nikdy jste s ním nemluvila.
- Ne, ale chtěla bych. Čte latinsky.
- Cože?
- No, čte latinsky, ne? Richard mi řekl, že / čte latinsky.
- Ano, čte latinsky.
- No a tak bych se s ním ráda seznámila. Chtěla bych si s ním popovídat latinsky. A o historii. Strašně ráda bych s ním probrala historii.
- Vy si „povídáte latinsky“?
- Překvapuje vás to?
- Ne. Ano. Vlastně ano. Dost mě to překvapuje.
- Vážně? Bez latiny bych totiž nemohla dělat to, co dělám. Bez latiny bych tady nebyla.
- Co vlastně děláte?
- Co dělám? Studuju.
- Studujete.
- Studuju.
- Studujete latinu.
- Nestuduju latinu, ne – teda jo, studuju ji, ale můj obor je, já studuju historii. A proto jsem tady. **(pauza)**
Když člověka zajímá historie, měl by myslím být / právě tady.
- Mě historie nezajímá.
- Historie zajímá každého.
- Možná tam, odkud jste. Ale mě ne. Nás nezajímá. Právě naopak.
- Naopak?
- Ano.

- Co je naopak?
- Proto tu my / nejsme.
- Naopak co? Opakem historie je totiž docela určitě – odpusťte, že to říkám – nevědomost.
- Proto jsme se sem nepřestěhovali. My tu chceme žít.
- Žít.
- Ano. Žít. Vždycky jste tak / namyšlená?
- Takže vy jste tu nežili vždycky?
- Co? Ne. Ano. V Anglii? To ano.
- Ne. Na venkově. Nemyslím v Anglii. Na venkově.
- Na vesnici.
- Ano. Dobře. Na vesnici.
- Ne.
- Vy tomu tak říkáte? Vesnice?
- Ne.
- Fajn.
- Tohle je venkov. Říkáme tomu venkov.
- Fajn. No dobře.
- My tomu říkáme – teda – venkov, protože pocházíme z města, ale když je člověk z venkova, říká tomu... Já myslím, že se říká... (**slabý smích**) Já nevím, jak se tomu říká.
- Domov.
- Ano. Snad.
- Říkalo by se tomu domov.
- Vy byste tomu říkala domov? Vy pocházíte z venkova?
- (**směje se**) Já? Já jsem z města. Pro mě bude domov vždycky město. Říkám lidem „zpátky domů“, kdežto vy...
- Co?
- Taky říkáte „zpátky domů“?
- Tady žijeme. Tady budou žít naše děti. Tohle je náš domov.

- Právě. No právě: vy a vaše děti se nemáte kam / vrátit.
- Tohle je náš domov. Nechceme se někam „vracet“. Jsme rodina. Jsme tu nastálo.
- A to jako – proč? – je to nějaký váš ideál? Nastálo. Ale jak si tím můžete být / jistí?
- Jaký ideál? Ne. Jenom jsme se zamilovali / do –
- Vy jste se zamilovali?
- Ano – do tohoto domu. Já nevím, co tím / myslíte: ideál.
- No ideál venkova – samozřejmě. Vergilius, například, jeho ideál venkova. Harmonického... řádu věcí, jejich řádné kultivace. Úkolů, jejichž plnění si žádá zima a jaro, léto a podzim, vinohrady, vrbovny,... / mandlovníky.
- Prostě jsme tady, abychom trochu změnili svůj život, abychom... možná se to zdá být nerozumné - ale ano, abychom byli šťastnější, každopádně snažit se, abychom / byli.
- Ale ne -.
- Šťastnější. Dostat se – ano – nastálo – pryč z města. S Vergiliem to nemá vůbec nic / společného.
- Vůbec ne. Abyste usilovali, chcete říct, usilovali o své / rodinné štěstí.
- Pokud to jde. Za předpokladu, že to jde, já si totiž myslím, že to jde / dostat se pryč.
- Ve městě by se moh člověk zbláznit.
- Ano.
- Já jsem to viděla. Ty šílence. Moji přátelé.
- Ano.
- V noci nespí. Jsou vzhůru, leží a jenom poslouchají, poslouchají to město.
- Ano.
- Ale jsou vyděšení. Děsí je, že by měli odejít.
- Chápu. Opravdu? Ano.
- Že by něco prošvihli – ano to je děsí – že by prošvihli příležitost, nějakou příležitost, která samozřejmě nemusí / nikdy přijít.
- Ale my jsme odešli. Jsme pryč. A když mi ukázal tenhle dům...
- Někteří mí přátelé jsou šílenci. To co dělají, po čem touží, tomu byste / nevěřila.
- Ukázal mi dům – tenhle dům – a to mě přesvědčilo.
- Přesvědčil vás. Přesvědčil vás, abyste se přestěhovala.

- Ano.
- Přesvědčil vás, že to tak bude dobře.
- Je to dobře. Je to dobře. Nemusel mě / přesvědčovat.
- Pozemek. Potok. Krásný dům.
- Ano. Krásný dům. Proč ne? **(Pauza)** Co ode mě chcete?
- Váš... manžel – mě dnes večer málem zabil. Tam na té cestě. Nebo se vám nezmínil? **(zapálí si cigaretu)** Páni, to bylo. To bylo něco. To byla rána. **(pauza)**
Myslela jsem, že je po mně. Nebo se vám nezmínil?
- Dobře, dobře. Ano. Poslouchejte.
- Než „odjel“. Než vyrazil „po obvodě“. Než mě tu nechal bez popelníku.
- Poslouchejte mě.
- Cože? Co? Ano? Mám poslouchat? Fajn. **(krátká pauza)** Tak fajn: já vás / poslouchám.
- Probudila jste se v cizím domě. Chápu, že jste zmatená. Je to velký dům. Je noc. Já vás neznám. Nevím, o co vám jde. Co vím – a poslouchejte mě – vím, že jeho prioritou bylo vaše bezpečí. Je vám to jasné?
Můj manžel je lékař. Jste v domě lékaře. Jste inteligentní děvče – velice – na první pohled – inteligentní děvce – ale nedokážu připustit – ani jeden z nás nedokáže připustit – nepřipustíme, abyste ho jednoduše obvinila z – kam jdete?

Rebeka vstává a balíček s cigaretami vrací zpátky do kabelky.

- Myslím, že bych měla jít pryč. Inteligentní děvče? Kurva. Kurva. Proč mě sem tahal? Musel bejt úplně mimo – musel bejt úplně vygumovanej.
- Nemůžete odejít. Ne. Není proč...
- Kde mám / bundu?
- Prosím, tady kolem není nic. Není tu žádné...
- Já nemůžu odejít?
- ...světlo. Není tu nic... Jste na venkově, není tu žádné světlo ani...
- Nemůžu odejít z vašeho / domu? Jak to?
- Ovšemže můžete odejít, ale ne teď, když jste... Prosím, buďte / rozumná.
- Zmatená?
- Přesně tak.
- Zmatená tu ale nejsem já.
- Ne dřív, než si promluvíme.

- Už jsme si promluvili.
- Podívejte: já k vám chci být jenom upřímná, naprosto upřímná.
- Vy chcete být upřímná?
- Ano. Já se / snažím –
- Čím víc totiž mluvíte, tím míň toho říkáte.
- To není pravda. Snažím / se...
- Tím míň toho ve skutečnosti říkáte.
- ...vysvětlit. Ne.
- Vy že se snažíte být / upřímná?
- No dobrá, dobrá, dobrá.
(pauza) Já vás žádám – a uvědomuju si, že možná nemám právo vás o to žádat – uvědomuju si to, uvědomuju – ale žádám vás, abyste zapoměla – naléhám na vás – jestli smím? – abyste zapoměla na tenhle mylný (a podle mě to určitě byl mylný) úsudek.
Vy ho neznáte. On není...
Ano, je to muž, samozřejmě, ale není...
A možná – já nevím – možná jste mu dala nějaký signál, nevědomky jste mu dala signál, který si on špatně vyložil. Což ho neomlouvá – samozřejmě, že ne – to ne. Ale možná to byl signál - pro něj – chápete? – on možná tyhle signály neumí číst – protože je muž, neumí tyhle signály možná číst. Víte?
(pauza) Byla to nevědomost – ano – tupost – ano, přiznávám. Ale že by vám chtěl ublížit, tomu nevěřím. Ne. To nedokážu. Dívka – žena – mladá žena se nechá svést od muže, kterého v životě neviděla. A možná je to pro ni... nevím, co – nějaká hra? Není to hra? Je mladá – nebojí se – nasedne k němu do auta – pod záminkou – nebyla snad nějaká záminka? – a i když je to omyl – a my víme, že je to omyl – jak si to má vyložit (když je koneckonců člověk)?
Ublížil vám – jistěže vám ublížil – a vy se zlobíte – a na to máte bezpochyby právo – ale pak mi dovoďte, abych se vám omluvila. Vy se z toho vzpamatujete. Pro vás je to jen jedno odpoledne, jedna noc, z níž se brzy vzpamatujete. Zatímco pro nás to znamená, že v ohrožení je – a to je to, co jsem myslela tou upřímností – náš společný život – a abych byla docela upřímná – celé jeho postavení tady.
Jestli teď něco potřebujete – jestli potřebujete... Totiž já nevím, co byste mohla chtít, co byste mohla potřebovat – ale jestli potřebujete... / peníze nebo –
- Jenom jedno odpoledne.
- Co? Ano. Omlouvám se, jestli to / zní neomaleně.
- **(klidně a naléhavě)** Ale co chcete říct tím „jedním odpolednem“? Co myslíte tím „muž, kterého v životě neviděla“? Copak vás nic nenapadá?
Vás opravdu nic nenapadá.
A chcete mě tu blahosklonně uplatit. Vytahujete se na mě. S tím svým domem, pozemkem, dětmi.
Vy mě chcete obviňovat z namyšlenosti?
Jen jedno odpoledne?
Přestěhoval se na venkov, aby byl se mnou.

Ano.

Protože toužil být se mnou.

Protože mě chtěl.

„Muž, kterého v životě neviděla“? Co si to namlouváte? A pak mě ještě žádáte o prominutí – za něj... **(slabý smích)** ...ve svém vlastním domě.

(Pauza.)

- Chci, abyste odešla.
- Saháte na mé věci – berete mi mé věci – moje / hodinky.
- Řekla jsem, že chci, abyste odešla.
- Hodinky, které mi dal.
- Vypadněte.
- Ale chtěla jste, abych tu zůstala. Myslela jsem, že chcete, abych tu zůstala, protože jsem taková / zmatená.
- Rozmyslela jsem si to. Chci, abyste odešla. Chci, abyste vypadla.
- A kam mám jít?
- To je mi jedno.
- Aah, nemám jít k Morrisovi? **(Pauza.)**
Nemám jít k Morrisovi? Popovídat si latinsky? Probrat s ním historii?

(...papír)

IV

**Táž scéna, později.
Rebeka, sama.**

- „Tak jsem pěstění rolí a dobytka, stromoví zpíval, tenkrát, když velký Caesar až u hlubin Eufratu v dáli metal ve válce blesky a národům zákony dával, po jejich vlastním přání.“ Po jejich vlastním přání. **(slabý smích)** Ale co o tom mohl vědět? O pěstění rolí. Nebo stromoví. Jak věděl, co si přejí „národy“?

Vejde Richard se sklenicí vody, podává ji Rebece.

A jak ty statky fungovaly? (Díky.) Já ti povím, jak fungovaly. Jen díky otrokům. Díky práci otroků. O čemž se neobtěžuje zmínit.

- Prosím tě, mluv potichu.
- Ale tohle je poezie. Pastorála.

Pauza. Rebeka pije.

- Takže tys Corinu neviděla?
- Co? Tvoji ženu? **(krátká pauza)** Už jsem ti říkala: Vzbudila jsem se. A byla jsem sama. V cizím domě. Bála jsem se. Takže nikoli: „Corinu jsem neviděla“.
- Tos ji ani neslyšela?
- Neslyšela jsem nikoho. Neslyšela jsem nic. Proč bych měla tvoji ženu / slyšet?
- Kdyby byla vzhůru. Kdyby byla vzhůru, tak bys ji slyšela. **(pauza)** Chodila by tady.
- Můžu se osprchovat? Kde máte koupelnu?

- Ne.
- Je to tamhle?
- Ne. Nemůžeš. Je mi líto – ale nemůžeš se sprchovat.
- Je to tudy?
- Ne, to ne... to ne...
- Co je?
(pauza) Tak co je?
- Tudy nemůžeš.
- A kudy můžu?
- Nikudy. Bylo by to slyšet.
- Slyšet?
- Ano.
- Vážně?
- Ano. Promiň.

Pauza.

- Nebude mě slyšet.
- Bude tě slyšet. Promiň, ale tebe bude slyšet.
- Co by mohlo být slyšet? Budu / potichu.
- Bude to slyšet. Ta sprcha bude...
- Vaše sprcha dělá hluk? Jaký / hluk?
- Hluk sprchování.
- Čeho?
- Sprchování. Hluk / vody.
- Vaše sprcha dělá hluk sprchování?
- Ano, bohužel.

Pauza.

- Chceš říct vody?
- Vody a taky závěs dělá hluk, když ho zatáhneš.
- A jaký hluk?

- Takový skřípavý, takový / skřípavý hluk.
- Nedotknu se ho – v tom případě se prostě závěsu ani nedotknu.
- Dělá / hluk. Ne.
- Jen se osprchuju.
- Ne. Je mi to strašně líto. Ale ne.
(pauza) Probudíš mou ženu. Probudíš děti.
- A jak to mám udělat? Já se / nemůžu osprchovat?
- Poslouchej mě.
- A jak přesně to chceš zařídit... jak si... chceš... vynutit...
- Co?
- Vynutit – ano – tenhle zákaz?
- Prosím, já tě o to jenom / žádám.
- Násilím?
- Já tě jenom žádám, abys nepoužila / sprchu.
- Násilím? Vážně?
- Ne. Poslyš. Já ti to vysvětlím. Ta sprcha – násilím ne – ta sprcha je nahoře...
- Fajn.
- Po schodech můžeš, ale ta sprcha je –
- Díky. Takže po schodech nahoru.
- Ano. Ale ne – ne, ty po schodech nepůjdeš, protože pak bys totiž musela jejich pokojem. Do sprchy se totiž musí přes dětský pokoj. Už to chápeš?
- Musí se přes pokoj tvých dětí.
- Ano.
- Chápu. Tvých dětí.
- Ano.
- Ale proč?

Pauza.

Proč ten váš dům takhle postavili? Proč se musí, když chcete do koupelny, přes dětský /pokoj?

- To není dům.
- To není dům?
- Ne, není to dům, je to...
- Co je to?
- Říkám ti, co to je. Ty víš, co to je. Víš, že to není dům, je to sýpka. Je to...
- Je to sýpka.
- Byla to sýpka. Bylo tu zrní. Nebyl to dům. Teď to dům je. A já ti samozřejmě – víš, že já ti – nevyhrožuju. Já apeluju – prostě – rozumíš mi – já apeluju na tvůj zdravý rozum.
- A tohle je rozumné?
- Co má být rozumné?
- Tahle... trasa.
- Trasa.
- Tahle podivná – ano – cesta do vaší koupelny. Je to rozumná cesta?
- Myslím, že ano. Ano. Vlastně to vždycky byla dobrá cesta– ideální cesta, možno říct.
- Až doteďka.
- Dokonce i teď.
- Ale ne pro mě.
- Pro tebe – to je fakt – ne. No tak.
- Co?
- No tak. Pojedeme.
- Pojedeme? Kam?
- Zavezu tě zpátky.
- Je ti nevěřím.
- Ovšemže mi věříš.
- Proč bych ti měla věřit?
- Zavezu tě zpátky.
- Proč bych ti měla věřit? Opustils mě tady.
- Nechal jsem tě tady, ano, ale neopustil jsem tě a teď tě zavezu zpátky. Vrátil jsem se a zavezu / tě zpátky.

- Ale tady je můj domov.
- Tohle – promiň – není tvůj domov.
- Tak proč jsi mě sem vzal?
- Ty víš, proč / jsem tě sem vzal.
- Chtěls mi nabídnout místo?
- Co jestli jsem chtěl?
- Nabídnout mi místo? Pomáhat tvé ženě? Dělat služku? Neměla jsem být služka?
- Ona pomoc nepotřebuje. Je velice schopná.
- Vzít si služku. Píchat služku.
- Nechci píchat služku.
- Služku chce píchat každý.
- No já ne. Vlastně chci opak.
- Opak? Vážně? (**slabý smích**)
- Ano, vážně. Co je na tom / tak legračního?
- A co je opak píchání služky?
- Opakem píchání služky je nepíchání služky.

Oba se tiše smějí. Rebeka vezme Richarda za ruku.

- Tak kde jsi byl?
- U dítěte.
- Copak, onemocnělo?
- Ne, narodilo se.
- Tys ho choval?
- Jistěže jsem ho choval.
- A matka ho taky chovala?
- Ano.
- Plakalo?
- Vřískalo. Proč?
- Bylo krásné?

- Jim se zdálo krásné.
- Rodičům.
- Ano, rodičům se zdálo krásné. A mně taky.
(pauza) Otec mi děkoval.
- Děkoval ti?
- Vzal mě kolem ramen.
- Byl vděčný.
- Byl vděčný. Odrodil jsem jeho syna.
- Byl to kluk.
- Byl to chlapeček. Ano.
- Byla to rodina.
- Stala... se z nich. Chtěl, abych se s ním napil...
- Takže ses s ním napil?
- ...ale já jsem nechtěl.

Pauza.

- Měl jsi se s ním napít. Ten chlap se stal právě / otcem.
- Ale já jsem nechtěl. Já... šel... za mnou po schodech... a pak mi... v předsíni zastoupil cestu. Byla to hodně malá předsíň. Na zdi byl přišroubovaný elektroměr, viděl jsem ten kotouč, stříbrný kotouč elektroměru se točil pořád dokola. Povídá: „Dáte si, doktore?“ A já musel vypadat úplně pitomě, protože to řekl ještě jednou. Kotouč se točil a já myslel na to, jak můžou mít v tak malém domě takovou spotřebu? Musejí mít zapnutý– sporák – ledničku – co jim ten proud tak žere. „Já si jednu dám“, řekl, „a co vy?“ A měl na tričku velký... nápis. Jméno značky. Jméno značky toho trička... na tom tričku. Byl tak šťastný. Tak plný nadějí.

Pauza.

- No ovšemže byl šťastný. Odrodils mu jeho syna.
- Ale já řek: „Ne. Musím jet. Mám práci.“
- Zklamals ho. Chtěl to oslavit.
- Ne. Právě že ne. Vypadal, že se mu ulevilo.

Rebeka mu sevře ruku ještě víc.

Neubližuj mi.

- Já ti nic nedělám.

- Řekl jsem: neubližuj mi.
- Co? Bolí to?
- Ano. Bolí. Nech toho. Co to je?
- Vážně? Ono to bolí?
- Ano.

Richard uvolní ruku z Rebečina sevření. Na podlahu spadnou malé nůžky.

Tys mě řízla.

- Cože?
- Udělalas mi díru do ruky.
- Díru do ruky?
- Ano.
- Páni – ty se zlobíš.
- Ano.
- **(směje se)** Ty se tak zlobíš, Richarde.
- Mluv tiše.
- Udělala jsem ti do ruky díru? Je hluboká? Bolí tě to?
(pauza) Vymačkej si to.
- Já si to mačkám.
- Já ti to vymačkám.
- Nesahej na mě.

Nechá ji, aby ho vzala za ruku.

- Je to jen do masa.
- Tam je jenom maso.

Vysaje mu ránu, pustí mu ruku. Richard se na ni podívá, usměje se.

- Co?
- Seš od krve.
- Kde?
- Tady na tváři.

Sáhne jí na tvář. Rebeka si tam jeho prsty chvíli nechá, pak se odtrhne a otře si ústa rukávem.

- Můžu je vidět?
- Vidět co?
- Tvoje děti?
- Ne. Už jsem řek.
- Už jsi řek?
- Ano. Řekl.
- Tak jsi pravil.
- Ano, správně.

Pauza.

- Jak se jmenují?
- Nijak.
- Nejmenují se nijak.
- Ano.
(pauza) Víš, že se nejmenují. Máme spolu dohodu.
- Myslím, že už ji nemáme.
- Máme dohodu. Nic se nezměnilo.
- Všechno se změnilo. „Nic se nezměnilo?“ Jak to?
- Nejmenují se.
- Až na to, že jsem tady.
- Ne. To se mýlíš. Ty tu nejsi.
- Já tu nejsem?
- Ne.
- Tak kde teda jsem?
(pauza) Slibuju, že budu jak myška. Vyškrábu se nahoru jak myška a podívám se. Nech mě, já si jen poslechnu, jak dýchají. Nebo když budou vzhůru, mohla bych jim vyprávět pohádku.
- Žádnou pohádku poslouchat nechtějí.
- Ale každý přece chce nějakou pohádku poslouchat. Mohla bych říct: „Ahoj. Já jsem Rebeka. Jsem služka. Řeknu vám pohádku, ano? Chcete, abych vám řekla pohádku?“

- Žádnou pohádku / slyšet nechtějí.
- Ano, prosím, Rebeko, řekni nám nějakou pohádku. Tak byla jednou jedna holčička, milé děti, chytrá mladá holčička, a ta byla nemocná a potřebovala nějakou medicínu. A tak šla k doktorovi –
- Poslouchej mě.
- Šla k doktorovi a povídá, pane doktore, pane doktore, to bolí, potřebuju nějakou medicínu. Ale pan doktor jí žádnou nedal. Řekl jí, běž pryč – nezdržuj mě – žádnou medicínu nemám. Tak se vrátila a povídá, pane doktore, pane doktore, to fakt bolí, potřebuju nějakou medicínu. A tentokrát šel pan doktor ke dveřím. Zamknul je. Povídá: musím se podívat na tvoji historii – vyhrň si rukáv. Tak si vyhrnula rukáv a doktor se podíval na její historii. Pak si, milé děti, vzal jeden nástroj a podíval se jí s ním do očí. A jiným nástrojem si poslechnul její srdce. A když se jí podíval do očí a když si poslechnul její srdce, řekl jí, ať se svlékne.
- Rebeko.
- Řekl jí, ať se svlékne. A když byla svlečená, řekl: teď vidím, jak moc jsi nemocná – potřebuješ nějakou medicínu. Zeptala se: Pane doktore, já umřu? On řekl: Ne, to jenom, že máš tak temné oči a tak bledou kůži. Máš tak tenkou kůži, že když se tě takhle dotknu rty, cítím, jak ti pod ní tepe krev. Jsi nemocná, to je celé. Potřebuješ nějakou medicínu. A tak začala léčba.
To léčba byla bouřlivá, milé děti. Odehrávala se v kteroukoli denní či noční hodinu. V kterékoli části města. V kterékoli části jejího těla. Její tělo... se samo stalo městem. Doktor se naučil, jak ji rozkládat – jako mapu.
Až se jednoho dne ta chytrá mladá holčička rozhodla, že ta léčba bude muset skončit – protože čím víc brala té medicíny, tím víc po té medicíně toužila – a kromě toho měla odjet na venkov.
A to pana doktora velice rozhněvalo. On totiž kvůli ní – tak to alespoň viděl - porušil všechna pravidla. Ne jenom taková ta pravidla, co máte vy děti – jako přezouvat se, umývat si ruce – ale pravidla dospěláků. Zákony. Všechna tahle pravidla – tyhle zákony – porušil – a moc se rozhněval. Vlastně se rozplakal. Ty děvko, říkal. Ty malá děvko.
Víte, ono totiž došlo ke strašnému nedorozumění. Protože čemu ta chytrá mladá holčička děvka říkala léčba, to bylo v představách toho pana doktora – který byl ovšem sám nemocný – který po té medicíně sám toužil – něco – co? – něco osobního. Něco lidského. A proto / šel za ní.
- Počkej, počkej, počkej. Rebeko. My si / musíme –
- Šel za ní. A vzal s sebou svou / rodinu.
- Musíme / si –
- Fajn. Dobře. Ano. Tak mi řekni / co musíme.
- Jsou totiž určité meze – ne, co musíme – copak nechápeš, že jsou určité meze, kam...
- Meze?
- ...kam až můžeme – meze, ano – kam je únosné – dnes v noci – nechápeš – kam až můžeme...

- Doufat. Kam můžeme doufat, že se dostaneme.
- Ano. Ne. Ne. Kam až můžeme... co můžeme my dva.../ říct.
- Vyjádřit slovy.
- Ano, co můžeme – přesně – vyjádřit / slovy.
- Víš, tomu já nevěřím. Já myslím, že je to zoufale / nepoctivý.
- Ale zrovna dnes v noci, dnes v noci, kdy jsme oba...
- Já unavená nejsem.
- ...když jsme – přesně – unavení – tak unavení, že / nedokážem myslet.
- Tomu já ale nevěřím. Říct se dá všechno. Meze jsou jen v tom, jak dokážem být poctiví. Já unavená nejsem. Já / myslet dokážu.
- Já ale jsem. Ty jsi spala. Já jsem pracoval. Řídil jsem.
- Tak mi řekni, co si myslíš, / že nemůžeme říct.
- Já jsem pracoval. Nejsem připravený vést tenhle rozhovor.
- Nejsi připravený? Jen mi to řekni.
- Co ti mám říct?
- Jenom mi řekni, co si myslíš, že nemůžeme říct.
- Jak ti můžu říct to, co – to mi teda promiň – říct nemůžu? Co jako?
- Právě. No právě. Nic takového totiž neexistuje.
- **(tiše)** Měl jsem tě nechat na té zatracené cestě.
- Nechat mě tam?
- Chtělaš pravdu. Měl jsem tě tam nechat.
- Chceš říct navždycky?
- Ano – chci – navždycky.

Pauza. Rebeka se začne smát.

- Víš, že ona si myslela, že jsem ti dala signál? **(krátká pauza)** Tvoje žena. Myslela si, že jsem ti dala „signál“. Chtěla se mi za tebe omluvit. Není to skvělý? **(pauza)** Vlastně je dost přitažlivá. Proč jsi mi vždycky říkal, že je ošklivá? Že musíš vždycky zhasnout? **(krátká pauza)** Tys / mi lhal.
- Ty jsi s ní mluvila.

- Tys mi lhal. Co? Ano. No ano, jistěže jsem s ní mluvila. **(krátká pauza)** Neboj se. Odjela. Před chvílí. Vzala děti a odešla. **(krátká pauza)** Byly hrozně ospalé. A jak je sbalila. Panebože, pořád vidím, jak je sbalila.

Pauza. Nehýbají se.

Neubližuj mi.

- Já ti neubližuju.

Pauza. Richard s na ni podívá.

- Tak se na mě nedívej.
- Já se na tebe nedívám.
- Tak se na mě nedívej.

Dívají se na sebe.

(...nůžky)

V

O dva měsíce později.

Neděle ráno. Tentýž prostor, jen proměněný denním světlem. Velké okno vede do krajiny.

Corina otvírá obálky. Vytahuje z nich lístky, čte je a skládá na hromádku.

Richard vejde se sklenicí vody, když právě otevírá poslední lístek – je od něho – a tak se otočí a řekne:

- Děkuju.
- Líbí se ti to?
- Myslíš to vážně?
- Co... mám... myslet vážně? Prosím?
- **(směje se)** Tohle. Tohle.
- No víš, já jsem doktor. Nejsem... já nepředstírám, že jsem nějaký... / spisovatel.
- Ale ne. Cos napsal. To cos tu napsal – myslíš to vážně?
- Ano. No ano. Samozřejmě, že myslím vážně, co / jsem napsal.
- Děkuju.
- Cože?
- Děkuju ti.
- Je to slib.
- Dodržíš ho?
- Co?
- Řekla jsem / dodržíš ho?
- Už ho dodržuju. Víš, že ho dodržuju.
- Jsi pořád čistej.
- Jsem pořád – ano – absolutně čistej.

Oba se smějí. Corina si od něj vezme vodu. Pauza. Pak se napije.

Jaká je ta voda?

- Jaká je ta voda?
- Ano.

- Lahodná. Studená. Proč?
- Po čem chutná?
- Po čem? Po ničem.
- Vážně?
- Proč? Po čem by měla / chutnat?
- Zdálo se ti, že má příchuť. Když jsme se nastěhovali. Dělalo ti to starosti.
- **(směje se)** Co že mi dělalo starosti?
- **(směje se)** Chuť té vody. Ta chuť ti dělala starosti.
- Chuť té vody že mi dělala starosti? A jak chutnala?
- Nechutnala nijak.
- A proč mi to dělalo starosti? Teď mi to starosti nedělá.
- Fajn.
- Tobě snad ano?
- Mně to starosti nedělalo nikdy. Můžu ti ještě přinést?
- Co?
- Můžu ti ještě přinést / vodu?
- Ještě musím dopít tuhle.

Vypije zbytek vody. Vezme sklenici. Začne se smát.

- Co? Co je? Co?
- Já jen, že se chováš tak...
- Já? Co že se?
- Tak... profesionálně.
- Vážně?
- Ano.
- Profesionálně.
- Ano.
- A co to znamená?
- Ty snad nevíš / co to znamená?

- No tak mi řekni, co to znamená. Ne, nevím. Nemám / tušení.
- Znamená to, že se staráš. Efektivně.
- Dobře.
- Ty mi nevěříš? **(Krátká pauza. Oba se smějí.)** Proč se na mě tak díváš? Ty mi / nevěříš?
- Ne, to jen, že já to mám zafixované, proč to mám tak zafixované, totiž já mám nějak zafixované, že to má co dělat se sexem.
- Se sexem? Ne. Se sexem to nemá nic / společného.
- Když se za sex platí.
- Znamená to, že se staráš – že jsi v tom profesionál. A ty myslíš na prostituci?
- Myslíš morální?
- Ne, morální nemyslím.

Oba se smějí.

- Ale na tom není nic špatného, ne?
- Na čem? Na placení za sex?
- Na tom, když se člověk stará. Není to ode mne nic špatného, že se starám.
- O co?
- O tebe.
- Já nevím.
- Ty nevíš? Ty myslíš, že je to špatné?
- Já nevím. **(Pauza. Hraje si s lístky, vzhledne, usměje se.)** Ne, ovšemže ne.
- Měla bys ty gratulace vystavit.
- Cože? To nechci.
- Ano. Postav je. Postav je všechny. Vyrovněj je / do řady.
- Já nechci. Připadala bych si stará.
- Ale ty nejsi stará.
- **(slabý smích)** Proč se na mě pořád tak / díváš?
- Stará? Ty nejsi stará. A já na tebe koukám – jestli jsi to vážně ty, na koho koukám – právě proto, že stará nejsi. Vypadáš pořád jak holčička.

- **(směje se)** Která „holčička“?
- **(směje se)** Jako holčička. Ne jako nějaká holčička. Jako / holčička.
- **(směje se)** Nechci vypadat jako holčička. Co když nechci vypadat jako nějaká holčička. Kam jdeš?
- Něco přinesu.
- Já už nechci vodu.
- Pro tu nejdu.
- A pro co teda jdeš?
- **(žertovně)** Á – há.

Richard odejde s prázdnou sklenicí. Corina se probírá lístky.

- Víš na co jsem myslela – totiž když jsem je otvírala, myslela jsem, co kdyby tak někdo umřel a byl v tom nějaký tučný šek.
- **(za scénou)** Prosím?
- Tučný šek na velkou sumu.
- **(za scénou)** Kdo z našich známých by mohl umřít?
- Kdokoli. Lidi normálně umírají. Moji rodiče. Moji rodiče jsou perfektní příklad lidí, kteří by mohli umřít.
- **(za scénou)** Tvoji rodiče – je mi to strašně líto – ale tvoji rodiče se / nechystají umřít.
- Moji rodiče by mohli třeba narazit do úbočí nějaké hory v Jižní Americe a nikdo by to nepřežil. Bylo by to bezbolestné a aspoň by mi přestali posílat každý rok přání, na kterých jsou / štěňátka.
- **(za scénou)** To nesmíš říkat.
- Nesmím říkat štěňátka? Co to tam / děláš?
- **(za scénou)** Nesmíš o svých rodičích říkat / takové věci.
- O svých rodičích si můžu říkat / co chci.
- **(za scénou)** Vždyť peníze máš. Nepotřebuješ je. Bydlíš na venkově ve velkém / domě
- Ale ne opravdové peníze. Ne takové peníze, co některý / lidi mají.
- **(za scénou)** ...a tvoji rodiče nemají nic. Kdyby snad náhodou umřeli – pak nepochybně ve strašných mukách a –
- **(směje se)** Nech toho.

- **(za scénou)** Ano. Těch nejstrašnějších – jak je znám – **(znovu vejde, drží balíček)** – ve zcela záměrných mukách. Pak bys nedostala nic.
- Nejspíš bych dostala účet.
- Vlastně ano – to si piš – dostala bys účet.
- Na velikou sumu.
- Nezůstalo by ti nic.
- Míň než nic.
- Jenom vzpomínka na jejich muka.
- Nech toho.
- Odkázali by ti vzpomínku na svá muka a účet za repatriaci ostatků. Z nějaké hodně velké dálky.
- Já vím.
- Z Chile.
- Nech toho.
- Nebo Peru.
- **(usmívá se)** Co je to?
- To je pro tebe. Dárek.
- Nepotřebuju žádný dárek.
- Ale ovšem, že potřebuješ dárek. Rozbal to.
- Co je to?
- Rozbal to.

Pauza. Corina začne rozbalovat dárek. Pod papírem je lepenková krabice. V krabici je pár střevíců.

Vypadají docela střízlivě a elegantně, ale zároveň je na nich něco znepokojivého – to však není zřejmé, dokud si je Corina neobuje. Možná jsou pro ni například příliš vysoké.

- Děkuju ti.
- Líbí se ti?
- Vypadají hodně draze.
- Taky jsou hodně drahé. Obuj si je.

Corina si je obuje.

- Odkud znáš moje číslo?
- Neznám tvoje číslo. Vzal jsem ti jednu botu.
- Vzal jsi mi botu?
- Vzal jsem jednu botu – no ano – sebou do obchodu.

Corina vstane.

- Jako ten princ.
- Prosím?
- Jako / ten princ.
- Správně. V té pohádce. Jak ti jsou?
- Já nevím?
- Netlačí tě?
- Jsou velice pohodlné.
- Tak co ty na to?
- Musím se projít.
- Tak se projdi.

Corina se projde. Otočí se. Usměje se.

- No?
- Vypadáš... nějak změněná.
- **(směje se)** Změněná? Jak?
- Nelíbí se ti?
- Je to divný.
- Co?
- Dostávat dárky.
- Dostávat dárky je normální.
- Ano.
- Dostávat dárky je naprosto normální, Corino.
- Ano. Vážně?
- Jistěže ano. Víš dobře, že ano. Sluší ti.

- Opravdu?
- Velice. Vypadáš jinak.
- A to chceš?
- Prosím? Ano. Ne. Já jenom chci, abys byla šťastná.
- No, já jsem šťastná.
- O nic jiného mi nejde.
- No, já jsem šťastná.

Krátká pauza. Corina se v botách znovu projde, otočí se a usměje se.

- Můžu je vrátit. Můžu je vyměnit. Můžeš je vyměnit sama. Můžeme jít spolu a / vyměnit je.
- To nedělej. Proč bychom to dělali?

Telefon.

- Tobě se nelíbí.
- Jsem z nich nadšená. Fakt. Děkuju ti. **(Zvedne telefon.)** Haló? Sophie. Ahoj. Dobrý den. Jak se mají? Spaly dobře? **(směje se)** Vážně? Vážně? No to je fantastický. Ne, užíváme si to. Užíváme si narozeniny. Bylo to od tebe – Ne vážně, bylo to od tebe moc hezké.
No... Richard mi udělal snídani... Ano, a pak jsem si rozlepila gratulace... Ano, a pak jsem si rozbalila dárek. Boty. Lodičky.
Ano. Jsou rozkošný. Právě je mám na nohou. Prý v nich vypadám změněná.
Já nevím. Připadám si v nich spíš...
- **(líbá ji na krk)** Dekadentně.
- (Cože?)
- Dekadentně. Připadáš si v nich / dekadentně.
- **(směje se)** Prý jsem v nich dekadentní. (Přestaň. To je Sophie.)
- Hluboce dekadentní.
- Nic. Promiň. On mě jenom trochu (Rozptyluješ mě. Přestaň.) Jenom mi tu trochu... zabraňuje / v hovoru.
- **(odtahuje se)** Zeptej se jí, našla ty peníze?
- To je typický, bohužel. (Cože?) Promiň, Sophie. (Co říkáš?)
- Jestli našla ty peníze?
- (Jaký peníze?) Haló? Ano. To nic, to jenom / Richard, ptá se –
- Ty peníze, co jsem dal do hrníčku.

- Ptá se mě, jestli jsi našla ty peníze, co dal / do hrníčku.
- Dal jsem nějaké peníze – to je všechno – do toho hrníčku.
- (Říká, že tos neměl.) Ale ovšem, že by se ti mělo platit.
- Já jenom jestli je / našla.
- Omyl? Jaký omyl?

Zatímco Sophie vysvětluje, Corina se sehne a vyklouzne z lodiček.

Oh-hó... ho-hó... Vážně? No jestli ti dal tolik, tak ti podle mě taky tolik / dát chtěl.

- Měl jsem štědrou náladu. Napadlo mě, že by si mohla vyrazit a něco / si koupit.
- **(směje se)** Ale určitě tě nechtěl vyděsit – byl jenom štědrý.
- Vyděsit ji? Ale ovšem, že jsem ji nechtěl vyděsit.
- Ovšem, že si to máš nechat. Tak to bylo myšleno.
- Musí si to nechat.
- Musíš si to nechat, Sophie. A poslouchej: řekni jim, že máma - Správně: řekni jim, že máma a táta...
- Se pro ně po svačině zastaví.
- Se pro ně... že mámě a tátovi se moc stýská a že se pro ně po svačině zastaví. Fajn. Díky, Sophie. **(zavěsí)** Proč jsi jí dal tolik. Říkala, že je vyděšená.
- Z čeho?
- Z těch peněz.
- Ze mě?
- Ne. Z těch peněz. Ne z tebe. Tebe má ráda.
- Jak to víš?
- To se pozná. Vždycky se jí změní hlas.
- Co tím chceš říct, že mě má ráda?
- Jen to, že tě má ráda. Vždycky se jí změní hlas, když vysloví / tvoje jméno.
- Chceš říct, že s ní flirtuju?
- Chci říct, že ona flirtuje s námi. Bere si naše děti. Drhne nám podlahy. A nic za to nechce.
- Protože námi opovrhuje. Protože opovrhuje tebou, opovrhuje mnou a vším, co představujeme.

- No, tak to si vybrala dost zvláštní způsob, jak to dát najevo. A já nemyslím, že bychom něco „představovali“. Lidi nic nepředstavují...
- Lidi nic / nepředstavují.
- ...lidi existují.
- Prosím?
- Existují, prostě existují. Možná tím chceš říct, že sebou opovrhneš ty sám.
- **(směje se)** Proč bych sebou měl opovrhovat?
- **(směje se)** No, já nevím. Nevím, proč bys měl sám sebou opovrhovat. Dobře, je chudá, ale má chalupu, má...
- Telefon.
- Telefon, sporák... Tak proč bych měla ve vztahu k ní něco cítit?
- Já po tobě nechci, abys něco cítila.
- Protože já nemůžu. Nemůžu.

Ticho.

- Víš nad čím jsem uvažoval: uvažoval jsem nad tím, že bychom mohli trochu změnit...
- Co změnit?
- Uspořádání - ano, uspořádání domu. Myslím horního patra, hlavně / horního patra.
- Co ti na něm vadí? Mně se líbí, jak to máme. Mně se tenhle dům líbí. Nechci na něm nic měnit.
- Já neříkám, že se mi nelíbí, říkám jenom, že bychom v něm mohli pár věcí změnit.
- Nahoře.
- Ano. No ano – protože to, jak je to tam uspořádané, nemá / logiku.
- Kdo na to přišel?
- Prosím?
- Proč to nemá logiku? Proč by to mělo mít / logiku?
- Kdo na to přišel? Nikdo. Já. Já na to přišel.
- Morris? Morris na to přišel?
- Změnit uspořádání domu? Morris?
- **(směje se)** Ano. Když vezme člověk v úvahu jeho vášeň / kontrolovat.

- **(směje se)** Ovšemže ne. Cos to řekla?
- **(směje se)** Ano – jeho vášeň kontrolovat.
- Vášeň.
- Ano. Určitě sis toho všiml. Neříkej mi, že si za celou tu dobu nevšiml jeho vášně / kontrolovat.
- Jeho vášně kontrolovat? Poslechni, já mluvím jenom tom, že bychom mohli nahoře pár věcí změnit, to je všechno. Uspořádání horního patra. Což, to tě můžu ujistit, nemá s Morrisem vůbec co dělat. Morris nám velice pomohl.
- Ovšem.
- Nám oběma.
- Ano. Lhal.
- Postavil se za můj úsudek. / Nelhal.
- Právě že ano. Lhal. Nechals umřít člověka a Morris kvůli tobě lhal.

Pauza. Corina se začne smát.

- **(usměje se)** Co je?
- Bože, já si řekla: tak ty jsi ztratil humor. Řekla jsem si, ale ne, tak on nakonec ztratil ten svůj vyhlášený smysl / pro humor.
- Jenže ve skutečnosti jsi se mýlila.
- Ve skutečnosti jsem se mýlila.
- Ve skutečnosti ten můj vyhlášený smysl pro humor přežil bez úhony.
- Ve skutečnosti ten tvůj vyhlášený smysl pro humor přežil – pozoruhodně – bez / úhony.
- Tak. Hele. Do budeme dělat? Nevyrazíme si?
- Prosím?
- Vyrazme si. Někam si vyjeďme. Za hranice všedních dnů.
- Fajn.
- Můžeme se jet podívat k Hadriánově zdi. Mohli bychom si udělat piknik.
- Fajn.
- Bydlíme na venkově a přitom jsme nikdy...
- Já vím.
- Nikdy jsme...

- Právě. Máš pravdu.
- ...nezažili...
- To je fakt.
- ...nikdy jsme nic takového nepodnikli.
- K Hadriánově zdi.
- Ke Zdi, na vřesoviště.
- Myslíš procházku podél Zdi.
- Procházku podél Zdi. Vřesovištěm. Proč jsme si ještě neudělali procházku podél / Zdi?
- Vážně jsme si ještě neudělali procházku podél Zdi?
- Ne, nikdy.
- Tak to si můžu vzít ty boty.
- Prosím?
- Můžu si vzít ty boty.
- Myslím, že ne.
- Ty myslíš, že ne?
- Je mokro.
- Ano?
- Pršelo.
- Vážně?

Pauza.

- Něco se stalo?
- Ne, nic se nestalo.
- Tak pojďme ven.
- Já už venku byla.
- Podle mě ne.
- Podle mě ano.
- Kdy to bylo?

- Včera večer. Udělala jsem si výlet.
- Jaký výlet?
- Vzal jsi děti k Sophii a já jsem si udělala výlet, to je všechno.
- Tos mi neřekla.
- Že bych/ ti to neřekla?
- Jaký výlet? **(pauza)** Jaký výlet?
- Proč?
- Rád bych to věděl.
- Chtěl bys vědět, jak jsem s tím svým večerem naložila?
- No ano – ano, chtěl bych vědět, jak jsi naložila s tím svým / večerem.
- Odjel jsi. Zamkla jsem. Přešla dvůr. Nasedla do svého auta. Nastavila si zrcátko. Podívala se na sebe.

Pauza.

- Jak jsi vypadala?
- Jako spoluviník.
- Ukaž jak.
- **(směje se)** Co?
- Ukaž mi jak jsi vypadala.
- Vypadala jsem jako spoluviník.
- Ukaž.

Corina skloní zrak – vypadá, jako že se snaží – ale pak se rozesměje.

- Nejde mi to.
- Nejde ti to?
- Nejde to, když se tak necítím.
- A ty se tak necítíš?
- Ne. Jako spoluviník? Ne. Proč / bych měla?
- Ale proč sis nastavila to zrcátko. Pověz mi to.
- Abych vycouvala. Potřebovala jsem dát zpátečku– nebo ne – nepotřebovala – ale – couvala jsem. Couvání mi dělalo ohromnou radost. Dívat se, jak se náš dům

smrskává, mi dělalo ohromnou radost. Tak rychle se zmenšil. Než jsem si to vůbec uvědomila, vyjela jsem pozpátku na cestu, a dům mi vracel úsměv skrze stromy.

Pauza.

- Takže ty ses usmívala.
- No ano – to jsem musela. **(usměje se)** Asi proto, že ten večer byl tak dokonalý. Tak světlý.
- Chceš říct, že slunce se ještě ani nechystalo zapadnout.
- Ano, správně – slunce se ještě nechystalo zapadnout a měsíc už vyšel. Byl skvrnitý – to tě pobaví – jako nějaké vajíčko.
- Jaké vajíčko?
- Jako šedé vajíčko.
- Čí vajíčko?
- No, ptačí, / samozřejmě.
- Pak ses tedy rozjela.
- Pak jsem se – ano, samozřejmě – rozjela jsem se pryč od domu. U směrovky jsem zabočila doprava, a ta cesta byla tak dlouhá a rovná, že musela být dost stará. Věděla jsem, že se mnou nesmí mít nic společného, tahle cesta, tahle stará cesta. Vážně se mi nelíbilo, že je tak stará. Vážně se mi nelíbilo, že je tak rovná. Protože jsem se koneckonců vydala na bezcílný výlet a teď – no, jen si to představ – teď mě ta cesta nutila jet přímo. Takže když skončila, byla jsem ráda. Zastavila jsem u příkopu. Žádná značka - jenom strouha.

Pauza.

- Takhle tedy skončil tvůj malý výlet. Takhle jsi naložila se svým večerem. Dojela jsi ke strouze.
- Prosím? Ne. Vystoupila jsem z auta - kdepak, můj výlet teprve začínal – vystoupila jsem z auta a přeskočila strouhu.
- **(směje se)** Přeskočila jsi strouhu.
- **(směje se)** Jo. Jako šílenec. A rozběhla jsem se nahoru do kopce. Měls mě vidět jak se do toho kopce ženu. A pomyslela jsem si: takhle bez důvodu jsem neutíkala od dob, co jsem byla malá holka. Všechno na mě vlálo – vlasy... šaty...
- Nebylas oblečená na ven.
- Ano. Úplně jsem zapomněla obléct se na ven. Šaty se mi třepotaly kolem nohou jako prapor a já věděla, že bych se měla vrátit do auta, ale věděla jsem, že se tam nevrátím.
- Proč by ses neměla vrátit do auta?

- **PROTOŽE JÁ SE TAM VRÁTIT NECHTĚLA. (tiše)** Nechtěla jsem se vrátit do auta, rozhodně ne teď, když jsem našla tu cestu. Nebylo to to, co jsem si představovala, nebyla to ta tvrdá úzká stezka pro kozy nebo ovce, kterou jsem si představovala. Ne, byla... široká, a pokrytá břídlíci. Aspoň myslím, že to byla břídlíce. Když jsem po ní šla, vydávala takový zvuk, něco jako chřestot. A v tu chvíli jsem si uvědomila, jak jsem klouzala a chřestila po té břídlíci, že tam není nic lidského. No, byla jsem tam já, samozřejmě. Já jsem byla lidská, ale všechno ostatní nebylo. Snažila jsem se něco lidského najít. Totiž říkala jsem si, že možná něco zahlídnu – víš – kousek drátu nebo nějakou prázdnou nábojnici. Říkala jsem si, že možná uvidím nějakou plastovou tašku uvízlou v živém plotu. Až na to, že tam žádný plot nebyl. Říkala jsem si, že možná v té břídlíci uvidím nějakou jehlu nebo kousek cihly. Nebo že něco uslyším – aspoň že uslyším něco lidského kromě sebe. Kromě svých nohou. Kromě svého srdce. Nějaké letadlo. Nějaké vřískající dítě. Ale ono tam nebylo nic. A teď už ani ta cesta. Ta cesta totiž – stejně jako ta silnice – skončila. Nebo... co se s ní stalo?... „vzdala to“. Ta cesta – ano, správně – to vzdala, a zbyly z ní jen... kusy. To ovšem znamenalo šlapat na ně – i když jsem nemusela – ale šlapala jsem z jednoho kousku cesty na druhý. Měls mě vidět, jak přeskakuju jako dítě z jednoho kusu na druhý, až jsem se dostala k tomu kameni. No, říkám sice „kámen“, ale ten kámen měl opěradla, jako křeslo. Takže sis do toho kamene mohl sednout... Mohl sis na ruce toho kamene položit ruce, a z toho kamene se rozhlížet po krajině.

Pauza.

- A jaká byla ta krajina?
- Ach, krajina byla rozkošná. Ale ten kámen studil. Myslím, že ho slunce nikdy neohřálo. Bála jsem se, že se mi přilepí na kůži, jako led. A pak se objevil Morris.
- Morris? Co chtěl?
- No, to jsem taky říkala. Povídám: „Co se děje, Morrisi? Co chcete?“ A on: „Už vás sleduju celé hodiny. Vy jste neslyšela, jak vás volám? Tohle jste ztratila.“
- Ztratila co?
- No, to jsem taky řekla. Povídám: „Co jsem měla ztratit, Morrisi? Co jsem mohla ztratit?“ „Hodinky, samozřejmě,“ řekl on. A zahoupal mi s nimi na tom zlatém náramku, na kterém byly, před očima, takže jsem viděla, jak jemně jsou vypracované. Řekla jsem: „Obávám se, že se mýlíte. Jsou velice krásné, ale nejsou moje. Jsou velice jemné, ale nejsou moje.“ A v tu chvíli jsem si všimla – a to tě pobaví – že mi ten kámen začal požírat srdce.

Pauza.

- Opravdu?
- Ten kámen mi začal požírat srdce. Ano. Proč? Tebe to překvapuje? Povídám Morrisovi: „Morrisi. Pomozte mi. Ten kámen mi požírá srdce.“ Akorát, že jsem to neřekla takhle, takhle tiše. Řekla jsem to jako šílená. Proto mě, obávám se, chytil za ramena, a vybudoval si tak jistou autoritu. A když si vybudoval jistou autoritu, řekl: Je to jenom kámen. Nemusíte tak ječet. Copak kámen něco takového dokáže?“ Já řekla: „Já nevím, Morry, já myslela, že vy mi to možná povíte.“ On povídá: „Vy se bojíte?“ A já: „No, ano, Morry, ovšem, že se bojím. Já se asi nedokážu pohnout a tenhle kámen mi požírá srdce. Co když z toho kamene vstanu, a moje srdce bude pryč? Co když budu muset celý zbytek života lásku simulovat?“

Zvoní telefon.

A Morris řekl: „Jsem si jistý, že simulujete lásku velice dobře. Jsem si jistý, že vy dva budete simulovat lásku perfektně.“ **(slabý smích)** Je to charakter.

- A já snad nejsem?
- Co nejsi?
- Nejsem charakter?
- Ale jsi – jsi charakter – docela určitě jsi charakter – ale docela jiný. Polib mě.

Zvoní telefon.

- Už jsem tě líbal. **(pauza)** Už jsem tě líbal.
- Tak mě polib ještě jednou.

Ani jeden se nepohne. Telefon dál zvoní.

(...kámen)

.....